L'home que feia pets
de Josep M. Diéguez

Sinopsi: La doctora Smit, la mare de l'Emma, treballa amb el prestigiós astrònom doctor Calabuig. Ella està molt enfeinada amb el telescopi i la calculadora perquè ha d'ajudar el prestigiós doctor, que només somnia en descobrir un nou planeta o qualsevol novetat a l'espai. I com que la doctora Smit està molt enfeinada sovint s'oblida d'anar a cercar la seva filla Emma a l'escola i l'Emma es queda amb el seu amic Xavi. Un dia mare i filla veuen un home assegut al banc de la plaça que menja entrepans enormes que no caben dins qualsevol panxa. I de sobte: BARRAUMMMMM! L'home de la plaça es tira un pet estratosfèric i tan increïble que ningú no es creu que sigui real. Però dels pets d'aquest home n'arribaran a parlar fins i tot els científics més importants del planeta.

Personatges:
DOCTORA SMIT
DOCTOR CALABUIG
EMMA
XAVI
L'HOME DELS PETS

ESCENA 1

Som en un modern centre d'investigació espacial, ple de maquinària de tota mena. Hi destaca un enorme telescopi, des d'on una dona que vesteix roba blanca de laboratori realitza les seves observacions. És la doctora SMIT, i deu tenir uns quaranta anys. De tant en tant, abandona el telescopi i va fins una taula on hi ha el seu bloc de notes. Hi escriu alguna cosa i torna a mirar per l'aparell. Els seus moviments són tranquils i relaxats. De sobte, però, resta immòbil. Acaba de descobrir alguna cosa a través del telescopi. Torna a mirar. Vol assegurar-se'n. Corre cap a la taula, obre un calaix i en treu una calculadora. Amb la màquina a la mà, observa un cop més el que hi ha a l'altra banda del telescopi. Ara es dirigeix cap a una paret tota la feta del mateix material que les pissarres de les escoles. Algú hi ha dibuixat un conjunt de línies corbes de diversa mena. En ressegueix una. Tecleja números a la calculadora. Agafa un esborrador i retoca una de les línies. Torna a teclejar la calculadora. Mira el dibuix. Corre el telescopi. Observa indistintament la pissarra i el que es veu pel telescopi. Mira la calculadora. Respira a fons abans de parlar.

DOCTORA SMIT: No hi ha cap dubte. (*Va cap a la taula. Pitja el botó d'un intèrfon. Espera. No hi ha resposta)* Doctor! Doctor! (*Silenci*) Doctor Calabuig! Que em sent? Doctor Calabuig! (*Silenci*) Aquest home sempre fa igual. Ni hi és mai, quan se'l necessita. Després diu que som els altres, que no treballem. No descobrirà mai res, així.

Sense que la doctora se n'adoni, s'obre la porta del laboratori. Apareix el doctor CALABUIG, home d'uns setanta anys, cabell blanc sense pentinar i grans bigotis. Té tot l'aspecte del típic savi despistat.

DOCTOR CALABUIG: I vostè? Ho ha fet?

La doctora SMIT fa un bot.

DOCTORA SMIT: Doctor... com s'ho fa? No el sento mai, quan arriba.

DOCTOR CALABUIG: Ho ha fet, sí o no?

DOCTORA SMIT: El què?

DOCTOR CALABUIG: Què vol que sigui? Descobrir alguna cosa. Ho ha fet, sí o no?

La doctora SMIT es posa molt solemne. Camina poc a poc per la sala, fins a plantar-se al costat de la pissarra. Mira fixament el doctor CALABUIG.

DOCTORA SMIT: Sí, doctor. Ho he fet.

DOCTOR CALABUIG: N'està segura?

DOCTORA SMIT: Del tot.

DOCTOR CALABUIG: No vull cap més falsa alarma, doctora Smit. N'estic tip, de falses alarmes.

DOCTORA SMIT: Jo sempre confirmo els meus càlculs, doctor.

DOCTOR CALABUIG: Així ho espero. He fet fora quatre ajudants, abans de vostè. No em defraudi.

DOCTORA SMIT: (*Assenyalant el telescopi)* Comprovi-ho vostè mateix.

El doctor CALABUIG no es mou. Observa llargament la seva ajudant, que somriu tranquil·la. Per fi, va cap al telescopi. Dirigeix una altra mirada a la doctora SMIT abans de posar l'ull a la lent de l'aparell. S'hi està una bona estona. Després, tomba la cara vers la doctora. La mira en silenci. Torna a fer servir el telescopi. Es gira de nou. Amb una veu freda que espantaria qualsevol, pregunta:

DOCTOR CALABUIG: I bé?

DOCTORA SMIT: Com diu?

DOCTOR CALABUIG: Què suposa que hi he de veure, jo, en aquest *trasto*?

DOCTORA SMIT: Doncs... és evident, no?

DOCTORA CALABUIG: Si vostè ho diu...

DOCTORA SMIT: Que... que no ho ha vist?

DOCTOR CALABUIG: No m'agraden les endevinalles, doctora. Faci el favor de parlar clar. Diu que ha descobert alguna cosa...

DOCTORA SMIT: Exacte.

DOCTOR CALABUIG: Què ha descobert, doctora Smit? Jo només hi he vist planetes...

DOCTORA SMIT: Justament...

DOCTOR CALABUIG: Els mateixos planetes...

DOCTORA SMIT: No l'entenc...

DOCTOR CALABUIG: Es posa a cridar com una boja dient-me que ha descobert alguna cosa. Deixo els assumptes importants que tinc entre mans per veure aquesta suposada meravella, i amb què em trobo? Amb planetes! Els mateixos planetes de sempre! On és el descobriment, doctora Smit? Que em pren el pèl?

DOCTORA SMIT: Miri la pissarra, doctor.

DOCTOR CALABUIG: Amb què em surt, ara?

DOCTORA SMIT: (*Assenyalant la paret recoberta de pissarra)* La pissarra, doctor. Els meus càlculs. Hi pot fer un cop d'ull?

Durant una llarga estona, CALABUIG mira fixament la doctora. A la fi, camina cap a la pissarra. Observa el munt de línies que hi ha dibuixades. La doctora SMIT va fins a ell i li dóna la calculadora.

DOCTORA SMIT: Tingui, doctor. La meva calculadora. Encara hi ha el resultat apuntat.

El doctor CALABUIG pren la calculadora. La mira amb cara de no entendre res. Després, observa la pissarra i de nou la doctora SMIT.